

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **American game s. r. o.**, IČO 25571354
sídlem Komořany 146, PSČ 683 01
zastoupený daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 616/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. 23099/18/5200-11435-711918

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry Specializovaného finančního úřadu (dále též „správce daně“) na daň z příjmů právnických osob, a to konkrétně ze dne 5. 10. 2017, č. j. 160407/17/4230-22792-703291,

jímž byla vyměřena daň za zdaňovací období roku 2014 ve výši 1 533 870 Kč, a ze dne 4. 10. 2017, č. j. 160430/17/4230-22792-703291, jímž byla vyměřena daň za zdaňovací období roku 2015 ve výši 20 567 310 Kč. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný za předmět sporu označil otázku oprávněnosti uplatnění daňových ztrát vzniklých a vyměřených za zdaňovací období roku 2007 a 2008, eventuálně jejich výše, ve zdaňovacím období roku 2014 a 2015. Dospěl přitom k závěru, že vzhledem k právní úpravě takový postup není možný. V souladu s § 34 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, lze v posuzovaném zdaňovacím období roku 2014 uplatnit daňové ztráty z let 2013, 2012, 2011, 2010 a 2009, a v posuzovaném zdaňovacím období roku 2015 pak z let 2014, 2013, 2012, 2011 a 2010. Okamžik, kdy dojde k pravomocnému vyměření daných daňových ztrát, přitom není rozhodující. Dále uvedl, že ve zdaňovacích obdobích let 2008 až 2012 nemohly být příslušné ztráty uplatněny, neboť v nich žalobce nevykázal kladný základ daně. Dodal, že žalobce měl zákonnou možnost, jak daňovou ztrátu za zdaňovací období roku 2008 alespoň zčásti uplatnit za dodržení zákonné podmínky, tj. v rámci pěti bezprostředně následujících zdaňovacích období, a to konkrétně za zdaňovací období roku 2013 podáním dodatečného daňového přiznání. Uvedenému postupu by nebránil ani § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť dodatečným daňovým přiznáním by žalobce neuplatňoval vyšší částky odčitatelných položek, nýbrž by část uplatněné daňové ztráty za rok 2009 byla nahrazena částí daňové ztráty za rok 2008 ve stejné výši.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že nemožnost uplatnit daňové ztráty vzniklé ve zdaňovacím období roku 2008 a ve zdaňovacích obdobích před rokem 2008 byla způsobena postupem orgánů finanční správy. Žalobce musel svá práva hájit v řízení před soudem. Výsledkem dvou soudních řízení zaviněných odvolacím finančním orgánem byly dvě daňové ztráty ve výši 12 210 357 Kč a 1 030 384 Kč, které bylo možno poprvé uplatnit až u daně z příjmů právnických osob za rok 2014 a 2015. Rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 23. 2. 2015, č. j. 43895/15/4230-22792-710990, vydané v návaznosti na zmiňovaná soudní řízení, totiž dříve neexistovalo. Žalobce tudíž uplatnil daňovou ztrátu nejdříve, jak to bylo možné. Vznikla-li tato ztráta přitom v roce 2015, nemohla být uplatněna nejpozději u daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013. Základní podmínkou pro uplatnění daňové ztráty je totiž skutečnost, že vznikla a byla vyměřena.
3. Nejasné je počítání pětileté lhůty pro uplatnění ztráty. Znění § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů, kdy se daná lhůta počítá od roku, za který ztráta vznikla, je nešťastné. Vede právě k absurdnímu stavu jako v nyní projednávané věci, kdy ve chvíli vzniku a vyměření daňové ztráty (v roce 2015) ji již nelze uplatnit, protože mezitím uplynula příslušná pětiletá lhůta. Má-li právo vést k rozumným a spravedlivým řešením, je nutné vyložit znění daného ustanovení tak, že daňovou ztrátu lze odečíst v pěti zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, *ve kterém* (tedy nikoli *za které*) se daňová ztráta vyměřuje.
4. Žalovaný navíc nesprávně hodnotil běh pětileté lhůty od období, za které se daňová ztráta vyměřuje. V důsledku soudních sporů vedených ohledně daňové ztráty se předmětná pětiletá lhůta staví na základě § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). V této souvislosti žalobce odkázal na metodická sdělení orgánů finanční správy z roku 2011, jež přiložil k žalobě. Pětiletá lhůta je pružná, neboť po dobu vedeného

soudního řízení neběží. Žalovaný měl tudíž vzít v potaz časový úsek, kdy o výši daňových ztrát probíhalo soudní řízení a po dobu soudního řízení nepočítat běh pětileté lhůty. Při takovém počítání času by pětiletá lhůta pro uplatnění ztráty neuplynula a bylo by možné základ daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014 a 2015 snížit o daňovou ztrátu vzniklou za období před rokem 2008 a za období roku 2008.

5. Vzhledem k problematickému znění § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů žalobce současně navrhl, aby soud podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení, neboť je neústavní, pokud se pětiletá lhůta počítá od následujícího zdaňovacího období, za které se ztráta vyměřuje a nikoliv od zdaňovacího období, ve kterém ztráta vznikla a byla vyměřena.
6. Žalobce dále dodal, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č. j. 23319/13/5000-14201-711305, je zřejmé, že žalovaný „za rok 2008“ sice odečetl daňovou ztrátu ve výši 12 210 357 Kč, avšak neuvedl, za které roky se tato částka skládala. Správce daně se měl tudíž ohledně rozklíčování daňové ztráty ve výši 12 210 357 Kč za předcházející zdaňovací období obrátit na žalovaného, což ovšem neučinil.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 11. 2018 žalovaný shrnul průběh řízení před orgány finanční správy a ve vztahu k žalobním bodům setrval na důvodech, jimiž se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Zdůraznil, že z § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů jednoznačně vyplývá, že pokud daňový subjekt nevykáže natolik vysoký základ daně, aby v přesně vymezeném období pěti bezprostředně na sebe navazujících zdaňovacích obdobích daňovou ztrátu uplatnil, právo na uplatnění odpočtu daňové ztráty nebo její části od základu daně zaniká. Jakýkoliv extenzivní výklad připouštějící posun uplatnění daňové ztráty do období po uplynutí vymezených pěti bezprostředně následujících zdaňovacích období ve svém důsledku vede k nerovnému postavení daňových subjektů. Skutečnost, že žalobce po několika zdaňovacích obdobích nevykázal natolik vysoký kladný základ daně, aby mohl daňové ztráty uplatňovat, nemá žádnou vazbu na soudní řízení. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

9. V podání ze dne 30. 10. 2019 žalobce v návaznosti na žalobní argumentaci ohledně aplikace § 41 s. ř. s. a jejího dopadu na možnost uplatnění daňových ztrát poukázal na rozhodovací praxi orgánů finanční správy, kdy na konkrétním případě ilustroval situaci, kdy s ohledem na probíhající řízení před soudem bylo akceptováno uplatnění daňové ztráty „za rok 1999“ vůči základu daně za zdaňovací období 1. 1. 2009 – 31. 10. 2010 a za zdaňovací období roku 2011.
10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 2. 3. 2020 k tomuto podání konstatoval, že v § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů je stanoveno jasné časové omezení pro možnost uplatnění daňové ztráty. Možné prodloužení pro uplatnění daňové ztráty v důsledku probíhajících soudních řízení ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím z tohoto ustanovení nijak neplyne. Na základě § 41 s. ř. s. v průběhu soudního řízení neběží lhůta pro stanovení daně pro ta zdaňovací období, u kterých byl běh lhůty pro stanovení daně zahájen. To však

neznamená, že by zároveň neběželo také pět zdaňovacích období, v nichž lze uplatnit vzniklou a vyměřenou daňovou ztrátu. Nemožnost uplatnit daňovou ztrátu z roku 2007 byla v žalobcově případě dána skutečností, že v následujících zdaňovacích obdobích vykazoval daňové ztráty. Co se týká daňové ztráty z roku 2008, v roce 2013 již žalobce vykázal kladný základ daně, a tedy daňová ztráta z roku 2008 mohla být nejpozději ve zdaňovacím období 2013 uplatněna, čemuž nebrání ani § 38p zákona o dani z příjmů. Lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013 je navíc dle § 38r zákona o daních z příjmů ovlivněna vznikem a vyměřením daňové ztráty za zdaňovací období roku 2012. Lhůta za zdaňovací období roku 2013 je tak spojena s uplynutím lhůty za zdaňovací období roku 2012, tj. nejdříve ke dni 1. 4. 2021. Žalovaný dodal, že hlavním definičním znakem podnikání je skutečnost, že je tato činnost vykonávána za účelem dosažení zisku. S tím, že v některých obdobích může dojít při výkonu podnikatelské činnosti ke ztrátám, zákon o daních z příjmů vysloveně počítá, kdy za určitých podmínek daňovým subjektům umožňuje o daňovou ztrátu snížit základ daně z příjmů v dalších letech. Úmyslem zákonodárce nebylo, aby si daňový subjekt mohl snižovat základ daně „donekonečna“. Toto období je tudíž limitováno lhůtou bezprostředně následujících pěti zdaňovacích období. K rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012, které žalobce doložil k podání ze dne 30. 10. 2019, žalovaný uvedl, že na jeho základě nelze založit správní praxi. Navíc z něj nevyplývají konkrétní okolnosti daného případu.

11. V replice ze dne 31. 1. 2021 žalobce konstatoval, že smyslem a účelem daňové ztráty je její uplatnění *pro futuro*. Proto také výjimečné uplatnění daňové ztráty zpětně dodatečným přiznáním je omezeno v § 38p zákona o daních z příjmů. Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 6 Afs 147/2019 a sp. zn. 1 Afs 368/2018 potvrdil aplikovatelnost tohoto ustanovení. Otázka vykazání daňové ztráty v letech 2008–2012 a základu daně v roce 2013 nemá vliv na to, zda by si v těchto letech mohl žalobce uplatnit daňovou ztrátu vzniklou a vyměřenou v roce 2015. I kdyby totiž žalobce v těchto letech vykázal základ daně, nemohl by uplatnit daňovou ztrátu za rok 2007 a 2008, protože mu vznikla a byla vyměřena až v roce 2015. Žalobce by mohl daňovou ztrátu za rok 2007 a 2008 uplatnit v následujících letech dodatečným daňovým přiznáním jen tak, aby současně došlo ke zvýšení základu daně a výsledně doměřený základ daně činil alespoň 1 000 Kč. Žalobce by tedy tak jako tak nemohl dodatečným přiznáním docílit snížení základu daně pouhým uplatněním daňové ztráty za rok 2007 a 2008 a musel by daňovou ztrátu vzniklou a vyměřenou v roce 2015 uplatnit *pro futuro*. Žalovaný lpí na jazykovém výkladu § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tento výklad je však v tomto případě nutno upozadit před jinými výkladovými metodami a zvolit výklad, který odpovídá smyslu a účelu uplatňování daňové ztráty *pro futuro*. Dále se žalobce podrobně zabýval podobnostmi jím zmiňovaného jiného případu s nyní projednávanou věcí, jakož i s metodickými stanovisky Generálního finančního ředitelství k aplikaci § 41 s. ř. s.

V. Jednání konané dne 17. 2. 2021

12. Při jednání účastníci řízení setrvali na svých již dříve písemně vymezených argumentačních pozicích. Soud k důkazu četl listiny předložené žalobcem, které zároveň nebyly součástí daňového spisu – protokol Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 13. 10. 2011 o nahlížení do spisu (věc *Obchodní centrum Zlín, a. s., resp. jeho právní nástupce R.E. uzavřený investiční fond, a. s.;* č. l. 11), stanovisko Generálního finančního ředitelství, oddělení 212, ze dne 10. 8. 2011, k problematice týkající se aplikace § 41 s. ř. s. na lhůtu pro uplatnění

ztráty (č. l. 13), odpověď Generálního finančního ředitelství, odboru daní z příjmů, ze dne 12. 9. 2011 na metodický dotaz (č. l. 14), dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 11. 2010 do 31. 12. 2011, vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 21. 3. 2013 ve vztahu k daňovému subjektu *CREAM uzavřený investiční fond, a. s.* (právní nástupce výše označených subjektů; č. l. 36), související dodatečné daňové přiznání tohoto daňového subjektu ze dne 21. 12. 2012 (č. l. 38), přezkumné rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 21. 12. 2012 o změně rozhodnutí téhož správce daně ze dne 17. 1. 2012 o závazném posouzení (věc *CREAM uzavřený investiční fond, a. s.*, a jeho právní předchůdci; č. l. 44), platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 10. 2010, vydaný Finančním úřadem pro Prahu 3 dne 13. 10. 2011 ve vztahu k daňovému subjektu *Obchodní centrum Zlín, a. s.*, resp. jeho právnímu nástupci *R.E. uzavřený investiční fond, a. s.*; č. l. 45), související řádné daňové přiznání téhož daňového subjektu (č. l. 46), rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2. 3. 2009, č. j. 3851/09-1200-702271, jímž byl zrušen dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za rok 1999 a dodatečný výměr na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob vydaný ve věci daňového subjektu *Obchodní centrum Zlín, a. s.*, Finančním úřadem ve Zlíně dne 2. 7. 2002 (č. l. 51), a jemu předcházející a soudem zrušené rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 5. 6. 2003, č. j. 6804/02/FŘ/120 (č. l. 65). Dále soud četl jím pořízené (z webu www.financnisprava.cz) části metodických pokynů orgánů finanční správy, a to *Pokyn č. D-300 k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů*, vydaný Ministerstvem financí dne 16. 11. 2006, a *Pokyn GŘ D-22 k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů*, ze dne 6. 2. 2015, a to vždy v části označené „K § 34 odst. 1“.

VI. Posouzení věci soudem

13. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
14. V nyní projednávané věci je předmětem sporu závěr orgánů finanční správy, které žalobci neumožnily uplatnit daňovou ztrátu vzniklou ve zdaňovacích obdobích let 2007 a 2008 a stanovenou až v roce 2015, resp. 2016, v daňových přiznáních týkajících se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2014 a 2015.
15. Žalobce v prvé řadě činí sporným výklad první věty § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů, která v období od 1. 1. 2004 do 30. 6. 2020 zněla: „Od základu daně lze odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje.“
16. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že výklad citovaného ustanovení je jednoznačný a logický. Jeho smyslem je mimo jiné určení konkrétních zdaňovacích období, vůči nimž lze dosáhnout snížení základu daně uplatněním daňové ztráty vzniklé ve zdaňovacím období předcházejícím. Zde je nutno zdůraznit, že „časové hledisko“, tedy samotný běh lhůty, v níž lze daňovou ztrátu účinně uplatnit (§ 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, § 41 s. ř. s., či § 148

zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), je v tomto ohledu podružné, neboť daňovou ztrátu za určité zdaňovací období (ať již byla vyměřena kdykoli) lze uplatnit pouze vůči pěti bezprostředně následujícím zdaňovacím obdobím. Sekundární je tudíž i otázka, kdy dojde ke konečnému stanovení daňové ztráty, neboť tato okolnost se nijak netýká vymezení zdaňovacích období, vůči nimž lze tuto daňovou ztrátu uplatnit, ale v zásadě toliko způsobu, jakým tak lze učinit. V daném případě je tudíž zřejmé, že o daňovou ztrátu vzniklou za zdaňovací období roku 2007 bylo možno upravit toliko základ daně týkající se pěti bezprostředně následujících zdaňovacích období let 2008, 2009, 2010, 2011 a 2012, a o daňovou ztrátu vzniklou za zdaňovací období roku 2008 bylo možno upravit toliko základ daně týkající se zdaňovacích období let 2009, 2010, 2011, 2012 a 2013. V nyní projednávané věci se však žalobce snažil uplatnit daňové ztráty vzniklé za zdaňovací období let 2007 (či dříve) a 2008 vůči základům daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014 a 2015. Orgány finanční správy tak postupovaly v souladu se zákonem, pokud uplatnění těchto odčitatelných položek žalobci neumožnily.

17. Ve vztahu k výše uvedenému lze odkázat též na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dostupnou na webu www.nssoud.cz), a to zejména na bod [20] rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 8 Afs 58/2019-48, č. 4023/2020 Sb. NSS (věc *Heidrive*), bod [34] rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Afs 81/2020-40, č. 4056/2020 Sb. NSS (věc *Bohemiachlad I*), či bod [31] rozsudku ze dne 17. 7. 2020, č. j. 4 Afs 101/2020-41 (věc *Bohemiachlad II*), z nichž jednoznačně plyne, že daňovou ztrátu vzniklou v určitém zdaňovacím období lze účinně uplatnit jako odčitatelnou položku toliko vůči základům daně v pěti bezprostředně následujících zdaňovacích obdobích, přičemž běh prekluzivních lhůt je otázkou odlišnou.
18. Z tohoto důvodu lze jako nesprávnou hodnotit též argumentaci žalobce spočívající v poukazu na aplikaci § 41 s. ř. s. Je sice zřejmé, že jakékoli ustanovení, které tím či oním způsobem zasahuje do stanovení či běhu prekluzivních lhůt (viz např. výčet shora), je v každém konkrétním případě třeba brát v potaz, toliko však z hlediska dopadů, které taková ustanovení fakticky mají. Ani § 41 s. ř. s., ani § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu nezasahují do způsobu, jakým hmotněprávní ustanovení § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů určuje zdaňovací období, vůči nimž lze uplatnit dřívější daňovou ztrátu.
19. Z tohoto hlediska též ve věci nelze vycházet ze způsobu, jakým orgány finanční správy v minulosti řešily žalobcem předkládaný případ *Obchodní centrum Zlín, a. s.* Aniž by soud hodnotil celkovou správnost tehdejšího postupu orgánů finanční správy, nutno konstatovat, že jimi uvedené právní názory ohledně dopadů aplikace § 41 s. ř. s. jsou v rozporu s výše uvedenými závěry podpořenými judikaturou kasačního soudu. Uvedený jednotlivý a ve svých dalších okolnostech poněkud specifický (ztráta byla uplatňována právním nástupcem, ve věci bylo vydáno rozhodnutí o závazném posouzení apod.) případ, nemohl ve vztahu k nyní projednávané věci založit legitimní očekávání žalobce. Jak v tomto ohledu konstatoval Nejvyšší správní soud v bodu [64] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2020, č. j. 5 Afs 138/2017-79, č. 4014/2020Sb. NSS (věc *AURES Holdings*): „Zcela jistě není žádoucí odlišný přístup jednotlivých správců daně, či odlišné informace týkající se možnosti uplatnění daňové ztráty. Nicméně samotný fakt, že po určité období některý správce daně postup stěžovatele v rozporu se zákonem akceptoval, nemůže založit jeho legitimní očekávání.“ Nutno dodat, že žalobcem odkazovaná odpověď Generálního finančního ředitelství zveřejněná v sekci „Dotazy a odpovědi“ na webu www.financnisprava.cz, citovaná jím na straně 4 jeho podání ze dne 31. 1. 2021, sama o sobě žalobcem propagovaný výklad dopadu § 41 s. ř. s. na možnost uplatnění daňové

ztráty (ve smyslu určení zdaňovacích období, vůči nimž lze konkrétní daňovou ztrátu uplatnit) nepodporuje.

20. Pokud se pak žalobce soustředil na disputaci ohledně možné aplikace § 38p zákona o daních z příjmů, nutno konstatovat, že toto ustanovení nebylo v dané věci použito. Je tedy nadbytečné, aby se soud k jeho aplikaci vyjadřoval, je-li vznesená právní otázka ve své podstatě toliko akademická. Soud se nicméně ztotožnil s názorem žalobce, že výklad práva by neměl vést k absurdním závěrům. Smysl limitace uvedené v daném ustanovení směřoval poněkud jiným směrem, než znemožnit daňovým subjektům uplatnění daňové ztráty finálně vyměřené s časovým odstupem. Teoreticky by v dané situaci bylo možno uvažovat též o využití mimořádných opravných prostředků (obnova řízení). Jak soud však již uvedl, tyto otázky by byly relevantní v případě, kdy by žalobce později vyměřenou daňovou ztrátu uplatnil vůči daňovým základům za zdaňovací období, vůči nimž to zákon umožňuje.
21. Jak vidno ze shora uvedeného, soud neviděl důvodu, pro něž by ustanovení § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů mělo být protiústavní (ostatně k takovému závěru implicitně ve svých rozhodnutích nedospěl ani Nejvyšší správní soud), pročez věc přes návrh žalobce nepředložil Ústavnímu soudu.

VII. Závěr a náklady řízení

22. S ohledem na shora uvedené proto soud shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. února 2021

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil

člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)